

JOHN
SANDFORD

Prezidentská kandidátka
v ohrožení života.
Jak zastavit atentáčníky?

EXTRÉMNÍ
OBĚŤ

EXTRÉMNI
OBĚT
Z

JOHN SANDFORD

EXTRÉMNÍ OBĚŤ

Přeložil Radim Zetka

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2017

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2016 by John Sandford

All rights reserved.

Z anglického originálu *Extreme Prey*

(First published by G. P. Putnam's Sons, New York, 2016)

přeložil © 2017 Radim Zetka

Redakce textu: Dana Pačková

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Grafická úprava obálky © 2017 Bohumil Fencel

Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *LiamART*

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-935-0 (pdf)

1

MARLYS PURDYOVÁ S ROZZÁŘENÝMA OČIMA nesla plechový kbelík kolem garáže ke králíkárně. Jednotlivé kotce byly naskládáné na sobě a připomínaly bytové domy na Manhattanu. Na chvíli se zastavila a zvažovala možnosti. Tucet králíků plemene novozélandský bílý na ni hledělo skrz pletivo ve dvířkách. Pohybovali růžovými čumáky a světlýma očima sledovali vetřelce. Dlouhé uši otáčeli jako antény ve snaze zjistit, co je za okamžik čeká: večere, nebo smrt?

Po šterkové cestě, podél níž příkopy obrůstaly trsy řebříčku a třapatky, projelo auto. Zůstával za ním zvržený prach, který jen nepatrně zastíňoval podvečerní slunce. Marlys se ohlédla. V autě jela Lori Schaefferová, jež bydlela pět kilometrů od ní. Ani se nenamáhala jí zamávat.

Marlys byla statná padesátnice s bílými kudrnatými vlasy, díky kterým vypadala, jako kdyby měla na hlavě vanilkovou polevu. Nosila brýle bez obrouček, na sobě vlastnoručně ušité kárované šaty a na nohou nízké sportovní boty. Měla malý nos, bledou kůži a úzké růžové rty, které často nevědomky špulila, když se zamyslela nebo s něčím ne-souhlasila.

Otevřela dvířka jednoho kotce a za zadní nohy jimi vytáhla králíka.

Zvíře zapáchalo krmivem, výkaly a vlhkými hoblinami, které sloužily jako podestýlka. Na střeše králíkárný ležel třiceticentimetrový zrezlý hasák. Marlys si přitiskla králíka ke stehnu a počkala, dokud sebou nepřestal kroutit, pak uchopila hasák a praštila zvíře zezadu do hlavy, čímž mu oddělila lebku od páteře.

Takže to přece jen byla smrt.

Králík ochabl, ale během několika vteřin sebou opět začal pošukávat,

když se nervy bránily nedostatku kyslíku. Chvilí to trvalo a poté králík opět znehybněl.

Před několika lety Marlys na stěnu garáže připevnila prkno do výšky hlavy. Ještě předtím do něj zatloukla dva silné hřebíky tak, aby z prkna vyčnívaly asi tři centimetry šikmo vzhůru. Každý rok je pravidelně ostříla polohrubým pilníkem.

Nyní pod prkno umístila kbelík s nákupním sáčkem upevněným vevnitř. Chytila králíka za zadní nohy a zatlačila je na hřebíky, dokud oběma nohama neprošly špičky. Během následující minuty králíka zkušeně stáhla z kůže, uřízla mu hlavu a vyvrhla ho. V kbelíku skončily všechny nepotřebné části těla a většina krve.

Ale ne všechna: dřevěná stěna garáže byla potřísněná zčernalou zaschlou krví, ke které se s každou další porážkou přidávala další. S krvavým masem Marlys zamířila do domu, cestou se ale ještě zastavila u popelnice a vhodila do ní zavázanou plastovou tašku a v kuchyni pak všechno maso důkladně opláchla.

Během pěti minut, které jí zabralo zabítí a vykuchání králíka, vůbec nepomyslela na nebohé zvíře ani na to, co s ním dělá. Vše bylo automatizované jako sklízení červené řepy nebo loupání fazolí.

Marlysin mozek zaměstnávaly úplně jiné myšlenky.

Myšlenky na vraždu.

Jestli a kdy, kde a jak a čím.

MARLYS BYSTE SI V SUPERMARKETU nebo v knihovně ani nevšimli, jak byla nenápadná. Nosila šaty či kalhoty, které si sama šila nebo kupovala ve Walmartu, měla nadváhu, ale bojovala s ní, vlasy jí už dávno zbělely a tváře měla neustále brunátné.

V srdci jí však zuřil hněv, který neznal mezí. Někdy ji hněv naprosto přemohl, a stávalo se, že stála s autem na červené a z plných sil bušila dlaněmi do volantu nebo v obchodě procházela kolem těstovin a vrčela jako vzteklý pes. Nezřídka tím děsila cizí lidi, kteří zachytili plameny hněvu, jež ji spalovaly zevnitř. Marlys je vždy dokázala rychle uhasit, jakmile si uvědomila, že se na ni někdo dívá.

Šlo o sociální, politický a občas i osobní hněv pramenící z její zášti ke zjevnému bezpráví, k tomu, jak ocelová kola americké plutokracie drtí malé a bezbranné občany.

DO KUCHYNĚ NAKRÁČEL JESSE. Rukou si prohrábl krátce zastřížené vlasy, nahlédl přes její rameno do dřezu a zeptal se: „Co máme dneska dobrýho?“

„Těstoviny alfredo s králíkem,“ odpověděla Marlys svému modrookému synovi. „Navečříme se o něco dřív, protože musím do Mount Pleasantu. Skoč na zahradu pro brokolici a rajský. A kde máš bratra?“

„Hraje si s dvaadvacítkou,“ řekl Jesse a dlaní si zakryl levou tvář. U jiných toto gesto vyjadřuje zamyšlení nebo únavu, u Jesseho ale šlo o mimovolný pohyb, kterým si zakrýval skvrnu barvy portského vína na krku a spodní části líce. „Prej že bude stačit ji pořádně vyčistit a bude zase jako nová.“

„No, on má o zbraních přehled. Tak mi přines tu brokolici. Za hodinu večeříme.“

MARLYS A JEJÍ MLADŠÍ SYN COLE vlastnili tři a půl hektaru půdy severně od města Pella v Iowě. Bydleli v omšelé, dřevem obložené usedlosti se třemi pokoji a koupelnou v patře, obývánkem, jídelnou, toaletou a kuchyní v přízemí a velkým kamenným sklepem.

Ve sklepě se nacházelo technické zázemí domu a šestisetlitrová mraznička Whirlpool, kterou Marlys plnila kukuřicí, fazolemi, hrachem, mrkví, květákem a brokolicí, díky čemuž měli celou zimu co jíst. Zavařovací sklenice na zaprášených regálech u mrazničky byly naplněné jablečným moštem z půltuctu jabloní v malém sadu za domem.

Starší syn Jesse až donedávna žil se svou ženou a dcerou v bytě ve městě a živil se prodejem produkce rodiny Purdyových na většině farmářských trhů mezi Cedar Rapids a Des Moines.

Cole pracoval na komerční farmě a během golfové sezony sekal trávník v místním klubu. Synové během roku ulovili čtyři až šest jelenů a zvěřina prokládaná občasným králíčím jim po celý rok zcela vyhovovala. Kdysi

chovali slepice, ale když se Marlys uprostřed zimy pustila do účetnictví, zjistila, že kupovat kuřata v supermarketu vyjde levněji než je chovat doma, a to i se započítáním bonusu v podobě vajec.

Během zimy si Marlys přivydělávala šitím dek, které prodávala v amišském obchodě v Des Moines. Nepatřila k amišům, ale to nikoho moc nezajímalo, jelikož její deky šly na odbyt.

Purdyové nebyli bohatí, ale vedlo se jim vcelku dobře, tedy až na zděděný sklon k psychóze.

JESSE V ZAHRADĚ NEJBLÍŽ DOMU uřízl několik růžic brokolice – byly velké a tuhé, jelikož právě končilo první vegetační období, ale nasekané na kousky zcela postačí – a utrhl krásné zralé rajče. Celé mu to zabralo jen asi minutu, přesto se celý zpotil.

Celé jaro vydatně přšelo, a tak příroda nyní nádherně bujela. Právě svítilo slunce, teplota se držela těsně nad třiceti stupni, zatímco vlhkost dosahovala téměř osmdesáti procent.

Okolní farmáři samozřejmě na počasí láteřili, protože je čekala nadúroda fazolí a kukuřice a s tím spojený pokles cen. Jenže kdyby nepršelo, jistě by si stěžovali, že jim plodiny nerostou, ačkoli by ceny výrazně vzrostly. S farmáři bylo vždy těžké porízení.

Pro Marlys a její syny byly časté deště požehnáním: urodí se víc, než mohou spotřebovat, také jablek uzraje tolik, že je budou muset protrhávat, aby na stromech nepopraskaly větve. Bude i dost malin a hroznů, takže si nadělají zásoby džemu na pět let dopředu. Marlys uvažovala o koupi mrazicí skříně do kuchyně. Mohla by zamrazit plátky jablek se skořicí a celý rok by se nemusela strachovat, z čeho upeče jablkový koláč, který měli všichni *tak* rádi.

Když Jesse kráčel k domu, povšiml si, že se večerní červánky ztrácejí v mlze, což znamenalo jediné – blíží se další změna počasí, opět bude pršet. To mu vůbec nevadilo. Vzhlédl do oken v patře a spatřil, jak u jednoho z nich sedí Cole a v ruce drží pušku, kterou vyčistil a opět složil.

„Ty nikoho střílet nebudeš,“ zvolal směrem k bratrovi.

Cole nic neřekl, jen mu pokynul rukou.

• • •

ŠEDOOKÝ COLE SEDĚL na parapetu okna, v ruce držel malorážku Ruger 10/22 s dalekohledem – zbraň na lov veverek – a pozoroval silnici. Pod ním visela na prádelní šňůře prošívaná deka, kterou tam jeho matka dala vyvětrat. Deku nasaje vůni polí a také trochu prachu, který poletuje vzduchem. Bude nádherně vonět, přesně jako domov.

Na vrcholu kopce na jihu se objevil postarší zelený pick-up a zanedlouho se chystal zabočit k domu. Cole sledoval vůz dalekohledem a díval se, jak jeho řidič David Souther zatáčí jižně směrem k Pelle. Zašeptal jen: „Prásk!“

Jeden mrtvej Souther.

Souther byl tak trochu volnomyšlenkář. Na pětapadesáti hektarech choval ovce, které stříhal, aby jeho manželka mohla vlnu vyprat, spříst a obarvit a pak z ní utkat deky a nástěnné koberce, jež prodávali turistům navštěvujícím kolonii Amana nedaleko Iowa City. Souther také skládal básně a občas je vydal i knižně. Purdyovi měli doma dvě jeho publikace, které jim Souther věnoval, ale Cole si žádnou jeho báseň nikdy nepřčetl.

Cole neměl nic proti Southerovi ani jeho ženě. Tvrdě pracovali a nikterak nezbohatli, ale špatně se podle všeho neměli. Janette Southerová byla ta nejstydlivější žena, jakou Cole v životě potkal: nedokázala se na jiného člověka ani *podívat*. Neměl tušení, jak se s ní Souther mohl dát dohromady. Jistě, neměli děti, takže se tak úplně dohromady zřejmě nedali. Navíc byl Souther básník a tak.

Na obzoru se objevilo další auto.

Cole se na ně zadíval dalekohledem...

Dvakrát sloužil v Iráku jako člen Národní gardy. Řídil nákladní vůz, k bojové jednotce se nikdy nedostal, ale v Iráku se i řidiči ocitali v první linii. Dvakrát se setkal s improvizovanou minou. Jednou vybuchla kousek před jeho vozem, jednou za ním, v obou případech šlo o dělostřelecké granáty odpálené pomocí mobilu.

Výbuchy ho nezranily, ale bez následků nezůstal. Po druhé explozi na čas přišel o sluch a pak už nikdy neslyšel stejně dobře, jako když narukoval. Začal trpět závratí a zvedal se mu žaludek, ale armáda mu řekla, že to nic není, a v Úřadu pro záležitosti veteránů se ho rychle zbavili – měli na starosti důležitější věci.

Netušil, zda je zcela v pořádku. Když se vrátil domů, nemohl spát a tento

problém ho trápil už devátý rok; od prvního výbuchu mu neustále zvonilo v uších, někdy tak hlasitě, až měl pocit, že z toho zešílel.

A možná už doopravdy zešílel.

Přijíždějící vůz zabočil: Sherm Miller, vlastník nedaleké farmy o výměře čtyři sta třicet hektarů, jeden z místních boháčů. Jen za půdu by dostal sedm osm milionů.

Cole zašeptal: „Prásk!“

JESSE POLOŽIL BROKOLICI a rajče na kuchyňský pult a oznámil matce: „Zajedu si k Henrymu pro cigára. Potřebuješ tam něco?“

„Hm, kup mi krabičku těch nízkokalorických karamelů. A k Willie se ani nepřibližuj.“ Willie byla Jesseho manželka, s níž žil odloučeně.

„Musíme to co nejdřív rozlousknout,“ ušklíbl se Jesse. „Já tady nemůžu žít napořád.“

Marlys ustala v přípravě večere: „A proč by ne? Můžeš se zabydlet nahore, máš tam pořád svůj pokoj. Víš, že tady máš vždycky otevřené dveře.“

„Hele, mami, já odsud dřív nebo pozdějc musím vypadnout,“ namítl Jesse. „Nebudu totiž muset poslouchat ty politický kecy, co pořád máte s Colem. Ty hovadiny o Michaela Bowdenový. Vám už to vážně začíná lízt na mozek.“

„Mlč! Už ani slovo!“ vyprskla Marlys. „O ní už nechci slyšet ani slovo.“

„No tak, jsme tady jenom my dva,“ kroutil hlavou Jesse.

Marlys namířila prst na strop: satelity NSA sledují všechno a všechny a neustále třídí informace. Pročítala si internetová fóra, která to tvrdí. Federálové čekají, až se ozve jméno Michaela Bowdenová. Řeknete o ní něco urážlivého a za domem vám hned přistanou černé helikoptéry.

„Jeď, ale na večeri ať jsi zpátky,“ pronesla. Pak dodala: „A k Willie se ani nepřibližuj.“

„Jasně,“ utrousil Jesse. „Jo, a Cole zase sedí nahore u okna.“ A odešel.

JAKMILE JESSE ODJEL, vrátila se Marlys v myšlenkách k tomu, co jí nedalo poslední rok spát: jak dostat do Bílého domu toho správného člověka.

To znamenalo zavraždit Michaelu Bowdenovou, hlavní kandidátku demokratů. Všichni měli za to, že Bowdenová to má jisté. Určitě ji nominují a pak vyhraje volby.

Bezpochyby ji už chránila tajná služba, ale do sjezdu stále ještě zbýval rok. Bowdenová objížděla zemi, přesvědčovala voliče, snažila se, aby si zajistila nominaci a aby odrazila možné rivaly, směřovala k vítězství na stranickém aktivu v Iowě, který se měl konat už za osm měsíců. Byla na cestách a tajná služba jí zatím jistě neposkytuje takovou ochranu, jako tomu bude po nominačním sjezdu.

Pokud ji chtějí dostat, nesmějí otálet.

Musejí se do toho hned pustit. Už nelze vyčkávat.

JESSE SE VRÁTIL Z NÁKUPU a o dvě minuty později se dostavila jeho žena s dcerou. Jesseho manželka, která se jmenovala Wilma, ale všichni ji oslovovali Willie, přivezla jejich dceru Caralee na víkend.

Marlys zaslechla, jak se Willie a Jesse srazili ve dveřích, tiše zaklela a spěchala k nim. Jesse právě začal hádku: „Tomu hajzlovi žádný prachy posílat nebudu, na to zapomeň! Jestli mu chceš kouřit to jeho zplihlý péro, posluž si, ale ode mě žádný prachy neuvidíš...“

„Dobře, tak na tebe pošlu sociálku, ty šmejde zsranej!“ opáčila Willie.

„No tak, oba se uklidněte,“ vložila se mezi ně Marlys. „Willie, ty odsud hned vypadni, v domě nemáš co dělat. To sama dobře víš.“

Caralee, malá blondýnka s kulatou hlavou, měla v puse dudlík a oblečení jí hyzdily zaschlé zelené skvrny po dětské výživě. Vypadala vyděšeně a těkala očima z jednoho rodiče na druhého. Marlys k ní poklekla a něžně řekla: „Pojď k babičce, zlatíčko, no tak, už je dobře.“

Willie za sebou práskla dveřmi a vykřikla: „Zasraný Purdyovi!“ Jesse za ní volal: „Vyliž si, děvko,“ načež mu Willie ukázala přes rameno prostředníček. V patře mezitím Cole namířil na její hlavu pušku a zašeptal: „Prásk!“

PO VEČEŘI SE JESSE, Cole a Caralee uvelebili před televizí a dívali se na baseball. Marlys se mezitím vydala do Mount Pleasantu. Cestou cítila,

jak se jí zmocňuje vztek, což se dělo pokaždé, když se měla sejít se Ztracenými kmeny Iowy.

Nahrabila se nad volantem, který svírala tak, až jí zbělely klouby na rukou, a vzpomínala.

Od okamžiku, kdy Purdyovi přišli o farmu, uplynulo celých třicet let. Dvě stě dvacet hektarů kvalitní černozemě padlo za obětí nízkým cenám obilí a vysokým úrokům. Spolu s farmou zmizelo i tři sta tisíc dolarů, které její rodiče půjčili novomanželům coby zálohu na hypoteční úvěr a k nákupu základního vybavení. Ztráta oněch tří set tisíc způsobila, že její otec přišel o důchod. Měl v plánu cestovat, užívat si poslední roky života naplno; možná si i na zimu pronajmout dům na Floridě. A zatím se z něj stal stařec s pohledem upřeným na televizní obrazovku, s obtížemi přežívající tuhé iowské zimy.

Dva roky po této katastrofě vyšel Marlysin manžel Wilt z jejich pronajatého domu, nasedl do prorezlého chevroleu a v téměř stopadesátikilometrové rychlosti si to namířil přímo do betonového pilíře železničního podjezdu. Byl na místě mrtvý, nebo to aspoň tvrdila policie.

Marlys se podruhé nevdala a nikdy už k sobě nepustila žádného muže: neměla na to čas, chuť a vlastně ani moc příležitostí. Několik ano, ale ty odmítla, ještě než k něčemu mohlo dojít. Neustále se myšlenkami vracela ke dni, kdy Wilt zemřel, měla před očima, jak po kamenném chodníku přichází k pronajatému domu šerif a baptistický duchovní... Stávalo se jí, že se v noci probudila, otočila se na posteli a v měsíčním světle uviděla na polštáři vedle sebe temeno Wiltovy hlavy, pak natáhla ruku, dotkla se prázdného polštáře a šeptla: „Wilte.“

Památkou na Wilta pro ni byly jen Coleovy velké šedé oči.

DÁLNIČNÍ POLICIE vyhodnotila Wiltovu smrt jako nehodu a pojišťovna musela pozůstalým vysázet peníze, za něž si koupili současný dům a pozemky nedaleko Pelly.

Když dům koupili, byl opuštěný, jeho jedinými obyvateli byli netopyři, myši, ba i mýval, který se usadil v tenké izolaci pod střechou. Marlys poslala děti do školy, během dne pracovala na částečný úvazek na dvou mís-

tech a po nocích opravovala dům i stodolu, zasadila stromy, ovocné keře a víno, a dokonce si koupila i malý zahradní traktor John Deere.

Děti jí pomáhaly: nic jiného nezbývalo.

Už se se svou situací a s Wiltovou smrtí téměř vyrovnala, ale pak Cole odjel na dva turnusy do Iráku a vrátil se jako jiný člověk. Rok nato se zhroutil ekonomika a přátelé a sousedé začali znovu přicházet o zaměstnání a domovy.

Naprosto jasně viděla, že sami si za to nemohli.

Celý systém byl skrz naskrz prohnílý. Vláda byla prohnílá, Kongres jakbysmet, prohnílé byly i banky a naftařské společnosti, média všem lhala a byla prolezlá zloději. A Michaela Bowdenová byla jejich nástrojem, dokonale mezi ně zapadla.

Bylo nutné něco udělat pro záchranu Ameriky. Země potřebovala silného prezidenta se srdcem na pravém místě, jenž by se postaral o lidi, co zápasili o holý život na dně hospodářského marasmu.

Třeba někoho, jako byl minnesotský guvernér Elmer Henderson.

SCHŮZE V MOUNT PLEASANTU se odehrávala v domě Josepha Likelyho, stárnoucího aktivisty a tlučhuby, který ale znal leccos z historie i to, jak ji ovlivňují jednotlivé osudové okamžiky – zavraždění Johna Kennedyho nebo útoky z 11. září. Okamžiky, které mění svět, obvykle k horšímu.

Ale pokaždé ne. Pokaždé ne, pomyslela si Marlys.

PŘED LIKELYHO DOMEM Marlys vystoupila z auta a vzala si ze sedadla spolujezdce termotašku na přepravu pizzy, kterou si ponechala z jednoho zaměstnání na částečný úvazek. Taška byla stále ještě teplá. Vystoupala po schodech ke vchodovým dveřím a zaklepalá. Oknem viděla, že v obýváku už sedí aspoň deset lidí. Joe Likely, tahle fosilie ze šedesátých let, se mezi nimi prodíral ke dveřím. Měl vousy zbarvené od cigaretového kouře a obočí připomínající hustý keř.

Otevřel dveře, usmál se a pronesl: „Jestli v té tašce nemáš jablkový koláč, nepustím tě dovnitř.“

„Mám dokonce dva. Jak se cítíš, Joe?“

„Stárnu,“ odpověděl smutným hlasem. „Snad se dočkám aspoň letošních Vánoc.“

Následovala ho do obýváku, kde na skládacích židličkách sedělo deset lidí. Všechny znala. Joe oznámil: „Marlys dovezla koláč.“

Několik lidí zvolalo „Hurá!“ a pak „Děkujeme, Marlys,“ načež Joe koláče odnesl do kuchyně, za okamžik se vrátil a postavil se do čela místnosti.

„Jak jsem říkal, než dorazila Marlys, zprávy nejsou moc dobré, ale to všichni jistě víte. Právě teď nevíme, ke komu se politicky přiklonit. Republikáni jsou jako obvykle naprosto pomatení, no a s demokraty je to prašť jako uhoď. Dan Grady podepsal papíry a kandiduje na guvernéra...“ Zazněl vlažný potlesk. „... ale i ti z nás, kdo Dana mají rádi, vědí, že nezíská víc než dvě procenta hlasů. Už zase jenom přežíváme. Musím uznat, že naše síť řídne, a to výrazně. Otázka tedy zní: Co s tím uděláme? Potřebujeme svěží nápady.“

Svěží nápady, to je u téhle skupiny prakticky protimluv, pomyslela si Marlys a zavrtěla se na nepohodlné židli.

Už tolikrát slyšela o tom, jak je třeba se zorganizovat, oslovit mladé lidi, vejít do kontaktu s odbory, založit internetovou stránku. Nápady byly ve-směs nejapné; a zbylé pak úplně pitomé. Žádný z nich v sobě neměl ani špetku realismu. Když pozorovala, co se s jejími koláči děje o přestávce, začalo jí vrtat hlavou, kolik lidí sem přichází jen kvůli moučníku zdarma.

Rozhlédla se kolem: staří známí a přátelé byli opotřebovaní životem, unavení, zlomení. Úplně vyhaslí. Za starých časů všichni pro společnou věc přímo planuli.

Postavil se Anson Palmer a oznámil, že v jednom nakladatelství v Iowa City projednával vydání své knihy. Měla už na tři tisíce stran. Palmer trpěl utkvělou představou, že všechno ovládají Židé. Úplně všechno. Zapisoval si každou myslitelnou lidskou činnost a pokoušel se u ní nalézt, jak a čím ji Židé ovládají. Bylo to stejné jako sestavovat rodokmen a nacházet na počátku všeho herce Kevina Bacona.

Jeho objemné pojednání se tématu dotklo jen povrchně. Připouštěl, že jednání s nakladateli končila ve slepé uličce. Potřeboval literárního agenta, ale hádejte, kdo ovládal všechny agenty?

Marlys se s mnoha Židy nesečkala, a pokud ano, nepřipadali jí nijak výjimeční – ale bylo jí nad slunce jasnější, kdo ovládal banky, média, korporace. A když na to přijde, i literární agentury. Jenže na Židy neexistovala žádná páka. Jistě, mohli jste chodit po světě a dávat jim za všechno vinu, jenže židovská komunita byla tak roztroušená, že se prakticky nedalo nic dělat. Nepředstavovali onen pevný bod, který by mohl pohnout světem.

Zato Michaela Bowdenová ano.

Kdyby jí zvolili prezidentkou, vůbec nic by se nezměnilo: pochlebování a starání se o ty, kdo jsou u moci, o banky, Wall Street, korporace, nadace. A na obyčejné lidi by zase zbyly jenom drobky.

Zato s Elmerem Hendersonem by to bylo úplně jiné. Henderson ke svému bohatství přišel vlastními silami, a nemusel tak nikomu pochlebovat. Pocházel z farmářského státu, a jak se Marlys dozvěděla, dokonce jednu farmu vlastnil. Věděl, co se průměrným lidem stalo v osmdesátých letech a pak o dvacet let později. Měl srdce na správném místě. Kdyby se stal prezidentem, leccos by se mohlo změnit.

Marlys dobře věděla, že je na schůzi jediná, kdo má opravdu použitelný nápad, jak pohnout světem. Jenže o něm nemohla hovořit, dokonce ani tady ne.

Přivřela oči a nechala kolem sebe plynout slova Ansona Palmera. Lidé zde, v této místnosti uvažovali správně, ač měli zoufalé nápady. Věděli, že se něco musí udělat – jenže nevěděli co, a i kdyby to věděli, stejně by se do ničeho nepustili.

Ona o něčem věděla.

A byla odhodlaná to udělat.

2

SRPEN. Od zčeřené hladiny jezera se odrazilo pozdně odpolední slunce a skrz dvoukřídlové dveře osvětlovalo chatu; ustal řev kotoučové pily a vše se ponořilo do ticha.

Lucas Davenport seděl v odřeném kancelářském křesle s lahví piva v ruce a prohlížel si nedokončený interiér místnosti, kterou přistavoval ke své wisconsinské chatě. Vzduch byl nasycený vůní pilin a kávy s nádechem okolních borových lesů a piva, které pil. Za plastovou fólií, jež oddělovala novou místnost od zbytku chaty, hrála z reproduktorů počítače píseň Delberta McClintona.

Truhlářka si před chvílí přišla pro kávu a ihned se vrátila k práci. Právě na stěně obrácené k jezeru dokončovali instalaci borovicových desek spojených na pero a drážku. Lucas si vzal na starost řezání, zatímco truhlářka prováděla konečnou montáž. Za dva dny dokončí stěny a pak už budou mířit do finišu. Dá-li bůh a nepřijde žádná pohroma, bude místnost na zimu hotová, a to s velkým předstihem.

Jenže člověk míní a bůh mění. Soudě podle jeho vlastních zkušeností s výstavbou, pohromy jsou častým jevem. Zatím však postupovali podle plánu.

McClinton dozpíval *Two More Bottles of Wine* a hned přešel na skladbu *Solid Gold Plated Fool*, když se Lucasovi rozezvnil telefon. Napadlo ho, že to nejspíš bude manželka. Vylovil mobil z kapsy a pohlédl na displej.

Svítilo na něm jediné slovo: *Mitford*.

NEIL MITFORD byl hlavní poradce minnesotského guvernéra. Lucasem proběhla vlna slasti: něco viselo ve vzduchu. Mitford by mu jen tak nevolal.

Lucas přijal hovor a zeptal se: „Co se stalo?“

„Guvernér tě potřebuje,“ odpověděl Mitford. „Čím dřív, tím líp.“

„Copak, zapletl se s nějakou dospívající dívkou?“

„Na to ani nepomysli,“ řekl Mitford, jako kdyby pouhé pomýšlení mohlo způsobit, že se to stane.

„Hm, pokud ti to uteklo, tak věz, že už nejsem státní zaměstnanec,“ oznámil Lucas.

„Přesto tě potřebuje.“

„Právě jsem na chatě. Do Twin Cities můžu dorazit zítra odpoledne.“

„Jenže my jsme v Iowě. Právě jsme odjeli z Fort Madisonu...“ Lucas zaslechl, jak v pozadí někdo zvolal: „Z Fort Dodge,“ načež se Mitford opravil, „... z Fort Dodge a míříme do Amesu. Zítra v poledne tam guvernér má proslov a pak jde na recepci, kterou pořádá studentská unie. Ta potrvá tak do dvou. Rádi bychom, abys dorazil nejpozději na konci té recepcie.“

„Co máte za problém?“ zajímalo Lucase, protože nějaký problém se určitě *vyskytl*.

„To ti takhle po telefonu nemůžu říct,“ opáčil Mitford. „Buď tady nejpozději ve dvě.“

„Jsem teď soukromá osoba a nemusím skákat, jak guvernér –“

„Zítra ve dvě,“ pronesl Mitford a zavěsil.

Lucas se usmál: takže se přece jenom něco děje.

„TO JE DOBŘE,“ řekla Lucasovi manželka Weather, když mu zavolala, aby ho zkontrolovala. „Má pro tebe práci. Aspoň přestaneš Jimi dohánět k šílenství a já se s tebou dneska večer uvidím.“

„Když na mě budeš hodná, možná se dočkáš i rychlovky,“ prohodil Lucas spiklenecky.

„V protikladu k čemu?“

„Moc vtipný,“ utrousil Lucas. „A Jimi k šílenství nedoháním.“

Jimi byla truhlářka. „Ale doháníš. Stejně jako z tebe začínali šílet všichni z té stavební firmy, která nám opravovala dům. A taky celý den trávíš tím, že zíráš Jimi na zadek, když šplhá po lešení. Což zřejmě vysvětluje, proč jsi tak nadřžený.“

„Má neobyčejně krásný lešení,“ pousmál se Lucas. „Každopádně domů dorazím kolem sedmé. Co kdybychom někam zašli na večeri?“

„Před tou rychlovkou, nebo až po ní?“ položila Weather zásadní otázku.

„Mezi dvěma čísly.“

„Nevytahuj se, chlapáku.“

LUCAS BYL DOCELA UROSTLÝ, takže oslovení chlapák na něj sedělo. Ale nebyl hlupák.

Nyní, poté co se každý týden nejméně tři dny věnoval práci na chatě, vážil necelých devadesát kilogramů. Do restaurace to měl daleko, a tak si většinou vařil sám, obvykle hotová jídla, která ohříval v mikrovlnce. Dvakrát denně běhal a každé ráno posiloval. Sice byl od přírody elegant, který držel krok s módou, ale tohle léto trávil v džínách, tričku a sportovních botách. Začínalo se mu však stýskat po prvotřídní italské vlně a botách z Anglie.

Lucas měl tmavé vlasy a na obličejí dlouhou tenkou jizvu, která se táhla od linie vlasů přes opálené čelo a oko až na tvář; jizva neměla souvislost s jeho prací u policie – šlo o následek nehody při rybaření. Další jizva, růžovobílá, mu byla vidět na hrdle. Tu měla na svědomí mladá dívka, která ho střelila do krku. Jedna chirurgyně – tenkrát ještě nebyli svoji – mu zachránila život tím, že mu půjčeným zavíracím nožem na krku vytvořila nový vzduchovod.

UŽ NESLOUŽIL U POLICIE. Opustil minnesotský Státní kriminalistický úřad poté, co konflikty s nadřízenými a stohy papírování nakonec dosáhly toho, co práce v terénu nedokázala: znechutit mu život a vystrnadit ho.

Ještě jako policista u SKÚ mnohokrát diskrétně pracoval pro guvernéra, což vedlo k tomu, že si oba muži vzájemně důvěřovali. Ale jen do určité míry: politici by s kamennou tváří dokázali obhájit Ježíšovo ukřižování. A vlastně už se tak stalo.

Guvernér Elmer Henderson právě vedl kampaň za své zvolení viceprezidentem za demokratickou stranu, ačkoli tvrdil něco trochu jiného. Podle vlastních slov směřoval k tomu, stát se prezidentem, ale moc dobře věděl,

že zvěsti o jeho zálibě v trojkách a čtyřkách s mladými studentkami z nejprestižnějších amerických univerzit, stejně jako v povznášejících účincích kokainu, by nakonec vyšly najevo a znemožnily mu nominaci.

Byl však natolik liberální, že dokázal strhnout levičáckou část strany k podpoře kandidáta, který vyznával spíše středové hodnoty; a měl také k dispozici půl miliardy dolarů, jež během celonárodní kampaně přijdou vhod. Sex a drogy mu nemohly zabránit v tom, aby dosáhl něčeho tak malicherného, jako je post viceprezidenta.

Měl šanci.

PO TELEFONÁTU s Weather se Lucas osprchoval a oholil, náplastí si zalpil ránu na ukazováčku, kam si dopoledne zapíchl třísku, a vzal si čisté oblečení. Zapnul vysavač a deset minut likvidoval roj asijských berušek, které se do chaty dostaly přístavbou, přestože neměla okna, a uklidil všechny odpadky a haraburdí. Přivolal si Jimi, aby jí oznámil, že musí odjet, ale za pár dní se vrátí.

„Díkybohu,“ řekla.

„Prosím?“

„No... že to nebude dlouho trvat,“ upřesnila truhlářka.

Uzavření chaty zabralo patnáct minut. Pytle s odpadky odtáhl do svého SUV Mercedes, zamkl všechny dveře a vyjel směrem k domovu.

VEČER se u Lucase zastavil jeho přítel Del Capslock s manželkou a nad grilovaným masem a salátem rozebírali, jaký problém může guvernér mít. „Jenom doufám, že do toho není zapletená žádná žena,“ poznamenala Weather. „Jestli ho načapali s rukou v cizích kalhotkách, nechci, abys takový problém řešil.“

„Ruka by velkej problém nebyla – ale těhotenství jo,“ odušil Del. „Ovšem Elmer není takovej hlupák.“

„On ne, ale co jeho penis?“ oponovala Delova žena.

„Má dobře vytrénovanýho ptáka, ten oplodní jenom to, co oplodnit chce,“ zazubil se Del.

„Snad máš pravdu,“ povzdychl si Lucas. „Jestli jde o tohle, bude si to muset vyřešit sám. Otočím auto a hned se vrátím na chatu.“

Lucasova nejmladší dcera Gabrielle už byla dost velká na to, aby u stolu seděla na vlastní židličce. Namířila na Dela lžičku a řekla: „Pták.“

„Ach, bože,“ povzdychla si Weather.

Lucasův syn Sam, jenž se chystal do třetí třídy, se otočil k Weather: „Mami, Gabby řekla ‚pták‘.“

Delova žena praštila svého muže do hlavy polévkovou lžící.

PŘÍŠTÍ DEN RÁNO Lucas odjížděl od ženy a dvou malých dětí – měl však ještě starší adoptivní dceru na univerzitě a další dceru, kterou vychovávala jeho bývalá přítelkyně – a mířil na dálnici I-35 na jih do Iowy.

Weather mu mávala od dveří. Široce se usmívala.

Já ti dám rychlovku, pomyslel si, když odbočoval od domu.

CESTA ZE ST. PAULU do Des Moines trvá tři hodiny víceméně pořád dolů po I-35. Ames leží asi půlhodinu před Des Moines a jde o sídlo Iowské státní univerzity. Pár kilometrů za St. Paulem se silnice zakousla do kukuřičných a sójových polí a to se nezměnilo prakticky až do Amesu – obilná pole přerušovaná hadovitými liniemi stromů rostoucích na březích potoků, větrolamy u farem a občas i stády krav.

Poté co Lucas odešel ze Státního kriminalistického úřadu, odjeli s Weather na dovolenou do Francie. Většinu času strávili v Paříži, na jeden den si odskočili do Londýna, ale také si na týden půjčili auto a projeli si jih Francie, kde si povšimli zásadního rozdílu mezi evropským a americkým zemědělstvím.

Připadalo jim, že v Evropě farmáři většinou žijí ve vesnicích a na farmy jezdí jen během dne jako do práce. Ti američtí naopak žijí na farmách a během dne jezdí do vesnic.

Evropský způsob jim připadal... přirozenější. V noci si vždycky máte s kým popovídat. Obzvlášť za dlouhých zimních večerů. Pokud žijete tak daleko na severu, jako leží St. Paul nebo Paříž, stmívá se ve čtyři odpo-

ledne a rozednívá až v osm ráno; Lucase překvapilo, že Paříž leží severněji než hranice mezi Minnesotou a Kanadou. Když za oknem auta uviděl starou usedlost v prérii, pomyslel si, že by radši umřel, než aby v jednom z těch izolovaných domů strávil zimu v dobách, kdy ještě nebyla televize a společnost vám dělala tak maximálně vítr, kamna na dřevo a katalog společnosti Sears Roebuck...

V PŮLI CESTY do Amesu mu zavolał Virgil Flowers, bývalý podřízený z SKÚ: „S Johnsonem Johnsonem plánujeme, že se vydáme do Wisconsinu a ve Vilas County vybereme z jezer všechny muskalungy. Nechceš jet s náma? Aspoň by ses něco přiučil.“

„Letos v létě jsem rybařil víc než kdy dřív,“ řekl Lucas. „Takže ne. Navíc právě jedu do Amesu, chce mě tam guvernér. Možná pro mě bude mít nějaký úkol.“

„Máš u sebe pistolí?“ zeptal se Flowers.

„Někde v autě tu bude,“ odtušil Lucas.

„Zůstaneme ve spojení, chci se dozvědět všechny podrobnosti,“ prohodil Flowers. „Zvlášť jestli je do toho zapletená ženská.“

AMES SE LIŠIL od univerzitních měst, která Lucas navštívil. Minnesotská univerzita, na níž čtyři roky hrál hokej, a dokonce mu tady ještě o další rok prodloužili studium, aby se mohl dále zlepšovat, stojí na březích Mississippi a jde o veskrze městský kampus, odkud je možné pohodlně dojít do centra Minneapolisu, zejména pak do barů a hudebních klubů na Hennepin Avenue.

Ostatní univerzitní města, která navštívil s hokejovým týmem nebo v rámci jiných sportovních akcí, byla také zajímavá, i když nešlo o žádná velkoměsta: byla obvykle plná ošuntělých budov, postarších barů a kolonád na březích řek či jezer. Potkával v nich zástupy dlouhovlasých hipsterů a spoustu dívek začtených do *Proroka* od Chalíla Džibrána. Z vlastní zkušenosti věděl, že přítomnost tohoto díla zvětšuje možnost zažít milostný románek. Zapamatoval si také několik příhodných citátů: *Naplňte vzá-*

jemně své poháry, ale nepijte jen z jednoho z nich. A pak už jen záleželo na vaší šikovnosti...

NA DRUHOU STRANU, Ames byl zasazený do nevýrazné a suché oblasti – a hlavní ulice vedoucí kolem kampusu vypadala, jako kdyby ji postavili uprchlíci ze Sovětského svazu, kteří místo betonu mohli použít cihly. Studenti – jen hrstka, vždyť léto bylo v plném proudu – vesměs vypadali, že studují obory, jež vyžadují matematiku nebo gumové rukavice. Po *Prorokovi* ani hipsterech nikde ani stopy.

Lucas se řídil GPS navigací a po Lincoln Way dojel až ke kampusu, ale ještě chvíli kroužil kolem, než našel volné parkovací místo před restaurací Jimmy John's. Zaplatil parkovné a volnou chůzí zamířil k budově, v níž sídlila studentská unie.

Podíval se na hodinky: 1.45.

Už z dálky viděl, kde se koná Hendersonův mítink, protože schody vedoucí na betonovou terasu studentské unie zaplňoval dav pestře oblečených mladých lidí. Přešel ulici, vystoupal po schodech a vyhledal Neila Mitforda, bledého plešatícího muže, jemuž od slunce zrudověly tváře. Měl na sobě seersuckerový oblek s modrými a bílými pruhy a se skleničkou v ruce se opíral o betonové zábradlí. Terasu zaplňovalo sto padesát lidí, kteří hladově obklopovali stoly s občerstvením.

Mitford příkývnutím pozdravil Lucase a řekl: „Přesně načas.“

Lucas si ihned povšiml, že terasa má ještě jedno patro, které bylo zaplněné stejně jako to, na něž právě vystoupal. Guvernér stál uprostřed a obklopovali ho studenti. Proto mu ulice města připadaly tak prázdné.

„Měli jste si najít něco většího,“ nadhodil Lucas.

„Je vidět, že o politice toho moc nevíš,“ odvětil Mitford. „Pokud si myslíš, že na mítink přijde pět lidí, uspořádáš ho v telefonní budce. Pokud pětadvacet, najdeš si garáž. A pokud pět set, je tohle to pravé místo – nedostanou se sem úplně všichni, takže novináři napíšou, žeš měl pěkněj nával.“

„Už jsi o tom kdysi hovořil,“ pokýval hlavou Lucas. „A já to pustil z hlavy, protože to není důležité.“

„A protože na rozdíl ode mě nejsi politicky vlivná osobnost.“

„Připouštím, že takový dav jsem nečekal, když uvážím, že se kampaň ani pořádně nerozjela,“ poznamenal Lucas. Mezi studenty bylo asi sto mladých žen v modro-zlatých tričkách, což byly barvy Hendersonovy kampaně.

Mitford se usmál: „Čtyři slova: univerzitní kampus, jídlo zdarma.“

„Jistě. Co po mně vlastně Elmer chce?“ zeptal se Lucas. „Jde o nějaký zločin?“

Mitford pokrčil rameny: „Možná, ale nejlepší bude, když ti o tom poví sám. Zabere to asi hodně času, takže zruš všechno, cos měl v plánu.“

„Jestli to má něco společného s Elmerovým pohlavním životem, tak do toho nejdu,“ zdůraznil Lucas.

„Bez obav.“

„Dobře. Mimochodem, účtuju si čtyři stovky za hodinu,“ oznámil Lucas. „Osm stovek, jestli jde o zločin.“

Mitford překvapením vyprskl. „Guvernér očekává, že mu věnuješ svůj čas, už seš beztak bohatší než Kroisos.“ Odmlčel se a pak dodal: „Kroisos byl –“

„To já moc dobře vím,“ usklíbl se Lucas. „Byl jsem hokejista, ale studium jsem neflákal.“

„Omlouvám se. Ale znáš to, párkrát tě trefí do hlavy pukem... Mimochodem, tvoje jméno není na seznamu našich sponzorů.“

„Tak to jste se museli přehlédnout,“ vrtěl hlavou Lucas.

NA TRÁVNÍKU POD TERASOU propukla rvačka. Lucas necítil nutkání zasáhnout, jen se přes Mitfordovo rameno podíval dolů a řekl: „Tamhle se dva perou.“

Mitford se ohlédl. Dva muži ve středních letech se po sobě váleli na trávníku u nedalekého jezírka.

„Zase on,“ odušil Mitford, opřel se o zábradlí a se zájmem pozoroval rvačku. „Ten v bílý košili. Na pětimetrový tyči mívá velký transparenty, co se na pružině pohupujou nahoru a dolů. Na jednom stojí *Henderson je prasák, jedna holka mu nestačí* a na druhým *Henderson rovná se bezbožný kominismus*. Ano, k-o-m-I-n-i-s-m-u-s.“

„Zřejmě pravicovej intelektuál,“ zabručel Lucas. Bojující muže obestou-

pil dav lidí, ale nikdo do šarvátky nechtěl zasahovat, jen žena v žluté halence křičela: „Takhle se řeší spory? Copak takhle dospělí...“ Ztichla a nevěřicně se podívala na krvavý stříkanec, který jí přistál na blůze.

Lucas chvíli přemýšlel, zda žena není duševně zakrnělá: ze zkušenosti věděl, že rvačky dokázaly urovnat spoustu sporů. Některé nadobro.

„Doprovází nás po celým státě. Je neškodnej, ale otravnej,“ podotkl Mitford. Čtyři muži se nyní pokoušeli dostat rváče od sebe, ale muž nahoře ještě dostal tři nebo čtyři údery do brady, načež Mitford zvolal: „Dej mu ještě, Walte.“

Lucas: „Walte? Vy jste ho najali?“

„Jistěže ne. To by nebylo správný. Ale jsme si prakticky jistí, že toho s transparentem najala Bowdenová.“ Mitford se vrátil ke své skleničce.

Nakonec se muži od sebe odtrhli, vítěz zmizel s profesionální diskretností mezi okolostojícími, zatímco se poražený snažil modrým kovbojským šátkem dostat krev z nosu.

LUCASOVI SE KOLEM PASU obmotala ženská paže a on pohlédl na rusovlásku s postavou štíhlou přesně v těch pravých místech.

„Jak se máš?“ zeptal se.

Alice Greenová k němu zvedla zelené, mírně unavené oči a usmála se. Cítil, že má na opasku připnutou pistoli.

„Ujde to.“

„Užíváš si?“ vyzvídala Lucas.

Uhnula očima. „Jak se to vezme. Pracuju fakt tvrdě.“

Lucas se na Alici zahleděl, jenže ta už se mu do očí znovu nepodívala, a tak ji odtáhl několik kroků od Mitforda a řekl: „Neříkej mi, že...“

„Nechci slyšet ani slovo, Lucasi,“ vyhrkla. „Já věděla, že na to hned přijdeš, a nechci o tom zkrátka s tebou mluvit.“

„Ví to Neil?“

„Určitě,“ odsekla.

„Jak dlouho to trvá?“ optal se.

„Pár měsíců.“

„Nikam to nepovede,“ utrousil Lucas.

„Záleží na tom, kam myslíš, že by to mělo vést. Jasně že se se mnou ne-
ožení, ale můžu se dostat k pěkný práci ve Washingtonu.“

„To jsou věci... Jenom doufám, že víš, co děláš,“ pokrčil rameny Lucas.

„Vlastně tak úplně ne,“ přiznala. „Vážně se mi líbí a já se líbím jemu. Problém je, že se líbí velký spoustě žen a všem by nejradši dokázal, že ony se jemu taky líbí. A jeho manželka je v zásadě Darth Vader v kostýmu od Oscara de la Renta.“

„Vážně? Mně vždycky připadala spíš jako dekorační lampa s hodně slabou žárovkou.“

„S lampou máš pravdu, ale žárovku zase tak slabou nemá,“ nesouhlasila Greenová. „Má zřejmě nejvíc rozumu v celé rodině, a stejně se nikam nedostane.“

ALICE GREENOVÁ STÁLA v čele Hendersonovy ochranky. Lucas ji s gu-
vernérem seznámil na konci kampaně do senátu, když Greenová, bývalá
agentka tajné služby, pracovala pro psychopatickou kandidátku Taryn
Grantovou. Lucas si byl jistý, že Grantová během kampaně v Minnesotě
zorganizovala vraždy několika lidí.

Lucas se zeptal: „Jsi ve styku s Taryn?“

„Kdepak. Nebyla ráda, že jsem od ní odešla, takže to je zřejmě pasé,“
odpověděla Alice. „Pořád na ni myslíš?“

„Občas si vzpomenu,“ vypravil ze sebe Lucas. „Vím naprosto jistě, že
ty vraždy má na triku ona.“

„Po tak dlouhý době už ji nedostaneš,“ konstatovala Greenová.

„Tamty vraždy už jí nepřišiju,“ ušklíbl se Lucas. „Ale ona zase půjde po
někom jiném – monstra jako ona to dělají kvůli vzrušení a pak u nich
vzniká závislost na riziku. Někdy něco podělá, na to dám krk. A strašně
bych si přál být u toho.“

„Tak to bys potřebovalovej džob u policie,“ konstatovala Alice Gree-
nová.

„Dokážu si představit, že bych se vrátil, ale jenom za správných okol-
ností,“ řekl Lucas. „Jenom jsem ještě nepřišel na to, co bych chtěl dělat.“

„Policajty na volný noze nemá nikdo v oblibě,“ prohlásila.

„Včetně mě. Já bych na volnou nohu nikdy nešel. Rád bych měl odznak, ale musí to být ten pravý,“ pravil Lucas a ještě dodal: „Nemáš tucha, co po mně Elmer chce?“

„Mám, radši by ti to ale měl povědět sám. Guvernér žádný poslíčky nepotřebuje.“ Několik mladých žen v černém oblečení začalo přesouvat zbytky jídla ze stolů do odpadkových pytlů a skládat na sebe nepoužité papírové talíře, což značilo konec dýchánku. Greenová navrhla: „Tak pojď, zavedu tě za šéfem.“

HENDERSON, vysoký hubený muž se světlými vlasy, byl obklopený studentkami a mladými muži s hebkými obličejí, kteří pod paží neustále nosili politické příručky. Všichni nakonec skončí ve Washingtonu, kde se jim nepovede špatně, třebaže předtím nikdy v ničem nevynikali.

Guvernér spatřil Lucase, pozdravil ho zvednutím paže a oznámil lidem kolem sebe: „Dorazil můj svalovec. Musím si s ním promluvit, ale slibuju, že se vrátím. Rád bych, kdyby mi někdo ukázal ty kulečnickové stoly.“

Přihlásilo se několik nadšených dobrovolníků, načež si guvernér začal razit cestu davem a plácal přitom různá ujištění a klíše. Pak si potřásl rukou s Lucasem a řekl: „Pojď, přejdeme na druhou stranu ulice.“

Sešel po schodech na ulici, Mitford, Greenová a jeden člověk z ochranky mu uvolňovali cestu. Společně s Lucasem přešli na protější chodník, odkud Henderson zamával davu u studentské unie, poté vzal Lucase pod paží a odvedl ho na břeh klikatého jezírka.

„Tak co pro mě máš?“ hořel nedočkavostí Lucas.

„Počkej, pustím nějakou muziku,“ odvětil Henderson. Vyndal z kapsy iPhone, několikrát poklepal na displej a z reproduktoru začal hrát JD McPherson svou píseň Let the Good Times Roll.

Lucas se rozhlédl kolem. „Odposlouchávací mikrofony?“

„Nikdy nevíš,“ prohodil Henderson. Držel nahlas hrající mobil v ruce mezi sebou a Lucasem. „Lepší nic neriskovat.“

„To je to tak vážné?“

„Nevím,“ odpověděl Henderson. „Ale vůbec z toho nemám dobrý pocit.“

„Jsem jedno ucho.“

• • •

HENDERSON V KOSTCE POPSAL, co Lucas už nějakou dobu věděl: že na prezidenta ve skutečnosti nekandiduje, ale jde mu o post viceprezidenta, a že většina lidí, co se pohybují v politice, o tom ví.

„Rád bych se někdy stal prezidentem a tohle je moje jediná šance – jinak než přes viceprezidenta se k tomu nedostanu. Je tady celá ta záležitost s vysokoškolačkami a taky příliš mnoho lidí ví o tom, že jsem kdysi špásoval s kokainem... a tak. Od roku devatenáct set jedna se sedm viceprezidentů – Teddy Roosevelt, Calvin Coolidge, Harry Truman, Richard Nixon, Lyndon Johnson, Gerald Ford a George Bush starší – stalo prezidenty, a to z nejrůznějších důvodů. Jisté nic nemám, ale kdybych se tam dostal, kdyby ze mě byl viceprezident, budu mít slušnou šanci dosáhnout na nejvyšší post. Bowdenová už má nominaci skoro v kapse. Jack Gardner se ještě drží, ale na třetím místě už má pořádný odstup a navíc je na takovou práci vážně tupý. Ze mě by byl dokonalý viceprezident. Jsem populární na Středozápadě, kde Bowdenová ztrácí, jsem katolík a ona protestantka...“

„Muž a žena, vysoký a malá, blondýn a bruneta, šílený levičák a umírněná centristka...“ dodal Lucas.

„Přesně,“ odpověděl šílený levičák. „Z jejího tábora jsme dostali několik silných signálů, že když se nebudu vyjadřovat urážlivě, budu první na řadě. Jestliže ji porazím tady v Iowě a pak zvolním a přenechám jí New Hampshire, bude ruka v rukávu.“

„Ale. Teď musí přijít ,ale‘.“

„Je to tak.“ Odmlčel se a pak se pustil do vysvětlování: „Na letišti v Des Moines jsem si potřásl rukama s voliči, když mě chytla za ruku starší obtloustlá bělovlasá žena a nechtěla mě pustit, kus se mnou šla a přitom mi povídala: ‚Guvernére, musíte se posunout víc ke středu. Musíte být připravený na nominaci, kdyby se to Bowdenové nepovedlo, kdyby se jí něco stalo.‘ Byla rozčilená a to, co říkala, znělo upřímně, ale taky mi přišla mírně pomatená.“

„M-hm. A co jsi jí na to řekl?“

„Jedno dvě klišé, zatímco jsem se snažil osvobodit si ruku. Nakonec se mi to povedlo, ale celé to bylo natolik divné, že jsem si to zapamatoval,

protože mluvila s až děsivou vášnivostí. O pár dní později jsem byl ve Waterloo a tam mě vzal za ruku nějaký farmář a pronesl: „Guvernére, musíte se posunout víc ke středu. Víme, kde bije vaše srdce, ale jestli chcete nominaci, musíte předstírat, že míříte do středu. Musíte být připravený, jestli Bowdenová půjde ke dnu.“ Jde o to, že tenhle chlap měl světle šedé oči a úplně mě jima propichoval. Nahánělo mi to husí kůži. *A připomínal tu obtloustlou ženu z letiště, akorát že měl hubený obličej a ty šedé oči...* Ale *rysy* měl její, chápeš? Pusu a nos... A povídal to samé co ona, skoro slovo od slova. Když domluvil, měl jsem pocit, že to myslí vážně, že se Bowdenové fakt může něco stát. A ta jeho vizáž – jako kdyby ho někdo praštil do hlavy žehličkou.“

„Tak to je dost vážné,“ pokýval hlavou Lucas. „Mluvíš s lidmi z její ochranky?“

„Osobně ne. Ale zavolał jsem přímo Bowdenové a pověděl jí, že mě to znepokojilo. Říkala, že si promluví s ochrankou. Jeden z nich pak přijel za mnou, popovídali jsme si, ale já mu nemohl dát nic jiného než ty šedé oči, kudrnaté bílé vlasy té starší paní – měla na nose brýle bez obrouček – a data, kdy jsem se s nimi setkal.“

„Brali tě vážně?“

„Jistě, ale já jim nedal moc informací, se kterými by mohli pracovat,“ připustil Henderson. „Tihle chlapi nejsou vyšetřovatelé. Jsou z ochranky, bodyguardi.“

„A ty po mně chceš, abych tu dámu při těle našel.“

„Počkej chvíličku,“ řekl Henderson a zamával páru, který kráčet po trávě nedaleko chodníku, jenže moc silnou odezvu u nich nevyvolal. „S Bowdenovou jsme si naplánovali neformální setkání v Sioux City, byli tam i ti, co už kandidaturu vzdali. Podívám se do davu, a koho tam nevidím? Toho farmáře. Vypadal přesně jako vojáci Konfederace na starých fotkách. Mdlé šedé oči, rozčuchané vlasy, vyhublý. Upřeně koukal na Bowdenovou, pak krátce pohlédl na mě a uviděl, že ho pozoruju. Hned vedle pódia stála Alice a já se na okamžik omluvil, zašel za ní a pověděl jí o něm, no a ona se ho pokusila vyfotit mobilem, jenže to už odcházel a pěkně rychle. Ta její fotka vážně nestojí za nic. Ale i tak jsme ji předali Bowdenové.“

„A co udělala?“ optal se Lucas.

„Rozšířila svoji ochranku, aspoň teda doufám. Ale pracuje pro ni poradce, Norman Clay se jmenuje, a ten za mnou přišel a povídá: ‚Poslyšte, Elmere, nesnažíte se paní Bowdenovou vystrnadit z Iowy, že ne?‘“

„A ty na to?“

„Já na to: ‚Jdi do háje, Norme, já bych na vás nic takového nezkoušel.‘ Odešel, ale ona je pořád tady a nepřekvapilo by mě, kdyby si vážně mysleli, že se jí snažím dostat z tohohle státu. Skepse a nedůvěra by se daly krájet.“

„Jedna brýlatá boubelatá dáma s kudrnatými bílými vlasy a chlap s šedýma očima, který vypadá jako voják Konfederace, a k tomu jedna rozmazaná fotka z mobilu. Víc toho nemáme?“

„Něco přece,“ poznamenal Henderson. „Naše stránky jsou zaplavené e-maily. Zaměstnáváme několik lidí, kteří je všechny pročítají a hledají dvě věci: možné sponzory a možné hrozby. Našli už čtyři zprávy od odesilatele, co si říká Babs. Jsou to politické bláboly nějakého poblázněného fanatika, ale taky mě v nich nabádá, abych se posunul víc ke středu. V jednom z nich stojí, že ví, kde bije moje srdce, ale jestli chci nominaci, musím předstírat, že mířím do středu.“

„Přesně to, co ti řekla ta dáma při těle,“ pozvedl obočí Lucas.

„Slovo od slova. Ale kromě toho tam jsou taky politická prohlášení a stanoviska. A z nich je jasné, že tihle lidé jsou zřejmě pomatení a můžou být nebezpeční. Ty e-maily si musíš přečíst. Chtějí revoluci. Když se kácí les, lítají kolem třísky.“

„No dobře. A co vlastně chceš po mně?“ optal se Lucas.

„Chci, abys ty lidi našel a zjistil, co mají za lubem,“ odvětil Henderson. „A co nejrychlejc. Mám vážně strach, že se něco semele. Až je najdeš, zaúkolujeme iowskou policii, aby na ně dohlídla.“

„Kdyby se Bowdenové vážně něco stalo, jak by to ovlivnilo tvoje šance?“ zajímalo Lucase.

„To je ale podlá a cynická otázka! Jsem na tebe pyšný,“ usmál se Henderson.

„Jak zní odpověď?“

Henderson zavrtěl hlavou. „To by byl můj konec. Nemůžu jen tak získat nominaci. Stojím moc vlevo. Kdybych předstíral, že mířím ke středu, každý by to prokoukl, a Minnesota není stát s přelétavými voliči. Jestliže

by Bowdenová šla ke dnu, vyšvihl by se na její místo Carl Bartley z Ohia a možná taky Doug Jensen z Missouri. Pokud by někdo z nich získal nominaci, post viceprezidenta by mi určitě nenabídli, protože se k nim prostě nehodím. Především oba pocházejí ze Středozápadu. Takže by si k sobě vzali ženu nebo kandidáta z velkého státu na pobřeží. Ze Severní Karolíny, Floridy nebo Washingtonu.“

„Tak jo. Proberu to s Alicí, uvidím, co mi k tomu poví, a třeba něco vymyslím,“ řekl Lucas.

„S Alicí...“ zasnul se Henderson a mrkl na Lucase.

„Opravdu to bylo nutné, guvernére?“ zamračil se Lucas.

Henderson rozpřáhl ruce. „Ty víš, že jsem vždycky měl problémy s krásnými ženami. Obzvláště se zrzkami. A blondýnkami.“

„A brunetami a Hispánkami a Asijkami a několika dlouhonohými černoškami...“

„Já vím, já vím. Vůči Alici to není příliš fér, když nejsme... však víš,“ téměř se omlouval Henderson.

„Až se dostaneš do Washingtonu, postaráš se o ni?“ zeptal se Lucas.

„No jistě. Postarám se o ni, i když ze mě nebude viceprezident. Už jsem to s ní začal probírat. Víš, že pochází z Virginie?“

„Vím.“

„Přímo z jejího rodného města pochází slaboučký republikánský kongresman, kterého je potřeba nahradit,“ naznačil Henderson. „Za tři roky se před Alicí otevře velká kariéra.“

„Myslíš, že do toho půjde?“

„Já to vím,“ ujistil Lucase Henderson. Zastavil a ohlédl se za Alicí Greenovou, jež mu věnovala úsměv. „Je chytrá, má krásné rusé vlasy, krásné zelené oči, krásně se usmívá...“

„Krásně kroutí prdelkou.“

„Tohle sis mohl odpustit, Lucasi – s tím, co máš za sebou,“ rozzlobil se Henderson. „Ať skončím jakkoliv, seženu jí ve Washingtonu stálé místo s imponantním názvem, nejlíp takové, kde bude mít na starost zemědělství a přírodní zdroje ve Virginii. Zaplatím jí špičkový kurz vystupování před kamerou, nakoupím kvalitní šaty, zatlačím na své přátele kvůli peněžitým darům. Sexy demokratka, co prosazuje zákon, nosí u sebe zbraň a má

spoustu zkušeností z Washingtonu? Ale jdi... Ten ultrakonzervativní blbec nebude mít ani tušení, co se děje. Přijde tohle zrzavý tornádo a odfoukne ho pryč.“

POMALU SE VRACELI ZPĚT ke studentské unii a guvernér celou cestu lhal o tom, jak by nejraději dělal něco prostého a přízemního, například pracoval na chatě jako Lucas – ovšem Lucas mu nevěřil ani slovo, protože Henderson vlastnil chatu velikosti hotelu v centru velkoměsta a navíc i jezero, které k ní přiléhalo. Jakmile se vrátili, Henderson se rozloučil a spěchal mezi studenty zachránit skomírající večírek.

Lucas přistoupil ke Greenové a Mitfordovi a oznámil: „Vím, o co jde. Alice, potřebuju tu fotku a taky kopie těch e-mailů.“

„Nadiktuj mi svoje telefonní číslo a za chvílku to všechno budeš mít, ačkoli ta fotka je prakticky nepoužitelná,“ řekla Greenová, zatímco si z kabelky brala mobil.

Lucas jí dal svoje číslo a zanedlouho se mu na displeji objevila fotografie. Nebyla tak špatná, jak se Lucas obával – pořídila ji, když k ní byl otočený zády, ale v okamžiku, kdy stiskla spoušť, se po ní ohlédl. Byla mu vidět jen část obličeje, ze snímku však byl jasně patrný mužův účes, držení těla i to, že měl zřejmě rád lovecké košile s vysokým límcem. Lucas měl za to, že až ho potká, pozná ho.

Texty Greenová poslala jako e-mailové zprávy; přečte si je později.

„Mám jenom jednu otázku,“ řekla Greenová.

„Je to: „Proč guvernér sahá na zadek támhleté dívce?““ zeptal se Mitford.

Lucas i Greenová se otočili.

Skutečně.

„On o tom vůbec neví a jí se to zamlouvá,“ žasl Mitford. „Kdybych něco takovýho provedl já, šoupli by mě do vězení za obtěžování s přitěžujícími okolnostmi.“

Guvernér sundal ruku z dívčina pozadí a zaujatě s ní něco probíral. „On si to *vážně neuvědomuje*,“ nechápala Greenová.

„Tohle nesmí dělat – musíme ho vycvičit,“ uvažoval nahlas Mitford.

„Třeba bychom mu mohli dát takovej ten elektrickej obojek, a hned jak

by to zase udělal, dostal by ránu. Protože jak začne hlasování, tohle mu neprojde. Až bude mít za zadkem kupu televizních štábů, právě po takových excesech začnou pátrat.“

Chvíli pozorovali, jak guvernér rozmlouvá s řídnoucím davem studentů, pak se Alice Greenová natočila zpět k Lucasovi a prohodila: „Na tohle jsem se ale zeptat nechtěla. Já chtěla vědět: když teď nejsi u policie, kde v tomhle případu začneš? Nemáš žádné zdroje. Nemáš vůbec nic.“

3

KIDD STÁL NA CVIČNÉ LOUCE golfového klubu v St. Paulu, o rameno měl opřenou pětku železo a pozoroval, jak se míček, který právě odpálil, prudce stáčí doprava.

„Páni, větší šlajs jsem v životě neviděla,“ řekla jeho žena Lauren, podle všeho již bývalá zlodějka šperků. Právě mu dávala lekci.

„To ti teda nevěřím,“ troufl si nesouhlasit Kidd.

Ale dráha míčku svědčila o opaku.

„Tak to bys měl. Máš totiž velkou sílu a rychlý ruce a celej švih vedeš pravým loktem. Nemůžeš jít do toho loktem, míček se pak sveze po hlavě...“ Lauren byla velmi dobrá hráčka, za poslední tři roky ji v klubové soutěži žádná žena neporazila.

Kiddovi se v kapse rozezvnil mobil. Poodstoupil od hromady tréninkových míčků, sáhl pro telefon a podíval se na jeho displej. „Volá Lucas,“ oznámil Lauren a přijal hovor: „Prosím?“

Lucas seděl na lavičce u jezírka v Amesu a hleděl na umělecký výtvar umístěný v jeho středu. Nebyl si jistý, co má představovat. „Pracuju teď pro guvernéra Hendersona v Iowě,“ začal. „Dostal pár podezřelých e-mailů a já bych rád, kdyby ses na ně mohl podívat. Potřebuju vědět, kdo a odkud je poslal, a cokoliv dalšího, co se o nich dá zjistit.“

„Zaplatíš mi?“ zajímal se Kidd. Z golfového vozíku, který zastavil ne-daleko, vystoupil prodavač z klubového obchodu a vydal se k němu.

„Jistěže ne. Ani se ti tahle pomoc nebude počítat k dobru,“ utrousil Lucas.

„Tak mi je pošli,“ souhlasil Kidd nakonec. „Přidej k nim nějakou vysvětlivku, ať vím, o co jde. Kouknu na to a večer ti zavolám.“

Lucas zavěsil a prodavač se naklonil ke Kiddovi: „Pane Kidde, několik členů klubu mě požádalo, abych si s vámi pohovořil o vašem oblečení. Džíny jsou zakázané a musíte mít tričko s límečkem.“

„To jako vážně, jo?“ divil se Kidd. Pohledem zkontroloval své oblečení; tričko mělo jen několik maličkých dírek a zaschlá barva na džínách nebyla téměř poznat. Odevzdal hůl manželce a vyštěkl: „Končím. Padám odsud. Na golf jednou provždy seru. A na klubový pravidla taky.“

Lauren na prodavače zle pohlédla: „Díky moc, tupoune. Trvalo mi jenom čtyři roky, než jsem ho sem dotáhla.“

„Paní, já si vyprošuju...“

„A pozdravuj v klubu,“ ucedila a vydala se za Kiddem.

KDYŽ SE KIDD A LAUREN vrátili domů, byl Davenportův e-mail už v doručené poště. Jejich syn se ještě nevrátil z hudebního tábora, a tak si Kidd mohl v klidu přečíst e-maily i poznámku od Davenporta:

Kidde, tohle jsou kopie e-mailů zaslaných na guvernérovu adresu, kterou používá pro účely kampaně. Elmer má za to, že v těch zprávách jsou velmi vážné náznaky – ne přímo výhrůžky, ale doporučení, že se má politicky posunout do středu pro případ, kdyby se „něco stalo“ Bowdenové, aby měl větší šance ve volbách. Také se stalo, že dva různí lidé (ale nejspíš příbuzní) ho oslovili na volebním mítinku a pověděli mu oba v podstatě to samé stejnými slovy. Elmer o tom informoval lidi kolem Bowdenové, ale ti s tím zjevně nic neudělali. Má obavy a požádal mě, abych to prověřil. Myslíš, že z toho vůbec něco dostaneš?

Lucas

Přeposlané e-maily byly psané úsporným, pečlivě redigovaným stylem, a zatímco věty dávaly smysl, celkový obsah byl zmatený. Většina nářků obsažených ve zprávách se týkala zemědělské krize na Středozápadě v polovině

osmdesátých let, tedy před třiceti lety. Kromě této krize pisatel ještě zmiňoval krach internetového trhu v letech 1999–2000 a hypoteční krizi z roku 2008. Často byla zmiňována „nerovnost“, drahé zdravotní pojištění, ztráta amerických hodnot, to, že bankéři zapletení do ekonomických krizí jen málokdy čelili trestnímu stíhání, ale také vzrůstající počet vražd a znásilnění a židovský vliv na americkou kulturu, protože Židé „ovládají“ banky a média.

Lauren si e-maily četla společně s Kiddem, a když oba dočetli, Kidd se zeptal: „Co ty na to?“

„Chápu, proč to Hendersona tak znepokojuje,“ odvětila. „Pisateli evidentně ruplo v hlavě. Samej ‚židáckej bankéř‘, ‚židácký média‘. Kdo používá takovej slovník? Ten, kdo to psal, má mozek vymytej hodně radikálníma sračkama.“

„Přesně,“ souhlasil Kidd. „Otázka zní: Je to pravičák, nebo levičák? Nemá rád korporace, banky, Federální rezervní systém, jedno procento těch nejbohatších, ale nelíbí se mu ani vládní regulace, Židi, imigranti, potraty a sňatky homosexuálů.“

„Proto jsem řekla, že pisateli ruplo v hlavě. Je to směska všemožnejch druhů nenávisť,“ uvedla Lauren. „Zjistíš z toho něco?“

„Budu se do toho muset ponořit. Zřejmě zjistím, odkud byly ty e-maily poslaný a jestli šlo o stejnej počítač,“ odpověděl Kidd. „Kdybych se dostal k tomu programu od Googlu, co umí srovnávat texty, možná bych mohl zjistit, kdo ty zprávy psal.“

„Nedávno jsi mi tvrdil, že Google má vážně dobrou ochranu,“ podotkla Lauren.

„To jo, ale záleží na tom, co si představíš pod slovem ‚dobrá‘. Puberták se k nim do systému nedostane, já ale jo,“ odušil Kidd. „Aspoň doufám.“

KIDD SE HACKOVÁNÍM POČÍTAČŮ ZABÝVAL už dlouhá léta. Měl přístup do tolika systémů, až několik zasvěcených lidí mělo za to, že ve skutečnosti ovládá celý svět, a posledních patnáct let po něm pátrala Národní bezpečnostní agentura. To však Lucas nevěděl. Ale věděl, nebo alespoň tušil, že Lauren je profesionální zlodějka šperků, ačkoli pro to neměl absolutně žádné důkazy.

Kidd a Davenport byli spolužáci z Minnesotské univerzity, kde oba vrcholově sportovali. Kidd byl zápasník, jenž se proslavil – a zároveň přišel o stipendium –, poté co trenérovi, který své svěřence týral, protlačil hlavu mezi sloupky kovového zábradlí. Muže pak osvobodili až přivolání hasiči. Kidd přišel sice o sportovní stipendium, ale katedra informatiky mu téměř okamžitě nabídla možnost dostudovat, čehož s vděkem využil.

A nikdy se neohlédl.

„Nedostaneš nás do problémů?“ strachovala se Lauren.

„Ne,“ odvětil rázně Kidd.

„Vážně ne? Co si mám pod tím slovem představit?“

„Jestli mě chytěj ti pitomci z Googlu, zasloužím si nejvyšší možnej trest.“

SESTRA MARIE JOSEFA, civilním jménem Elle Krugerová, obdržela Lucasův e-mail, zrovna když seděla ve své pracovně na Univerzitě sv. Marie. S Lucasem se přátelila od raného dětství, a poté co vystudovala psychologii, mnohokrát se s ní radil o probíhajícím vyšetřování.

Pročetla si vše, co jí Lucas poslal, povzdechla si a opřela se v křesle. Hluboce jí znepokojovala zloba, která začínala pohlcovat Ameriku. Byla příliš mladá, aby si pamatovala počátky hnutí za občanská práva, proti válce ve Vietnamu a na podporu práv žen, ale studovala také historii. Cítila, že ačkoli v šedesátých letech rozhodně všechno nebylo růžové, lidé dobré vůle přesto měli navrch.

Hnutí za občanská práva a ženské hnutí měly za cíl přinést rovnost pohlaví a svobodu. Protiválečné hnutí zase poukazovalo na zbedněnost určitých částí politického spektra, která měla na svědomí život šedesáti tisíc Američanů, většinou mladých branců, a zranění dalších sto padesáti tisíc vojáků, nehledě na více než milion mrtvých Vietnamců. Představitelé všech uvedených protestních hnutí byli optimisté, kteří se snažili stmelit lidi.

Ohlasy těchto hnutí ale nyní byly plné nenávisti – šlo jen o nenávist vůči protivníkům, a to na obou stranách sporu.

A přesně to odrážely e-maily, které jí Lucas přeposlal.

Nenávist je jedna věc, akce je však něco zcela jiného. Na světě je nespočet milovníků zbraní, kteří by nikdy v životě nevystřelili na jiného člověka,

možná ani na zvíře; žijí prostě ve vysněném světě ovládaném přítomností střelné zbraně a nespornou mocí letící kulky.

Zprávy, které kdosi zaslal Hendersonovi, však působily znepokojivě. Zahorřklost v nich byla příliš silná a syrová, hněv příliš prudký a neúprosný.

Zvedla sluchátko a zatelefonovala Lucasovi, jenž se v motelovém pokoji právě zakusoval do obložené bagety a na internetových stránkách své investiční společnosti zjišťoval, na kolik košil mu ještě zbývá.

Uklidnilo ho, že na hodně.

LUCASOVI SE ROZEZVONIL MOBIL. Podíval se na displej, stiskl tlačítko *Přijmout* a zeptal se: „Stačila sis to už přečíst?“

„Ano. Vzpomínáš si, jak jsme kdysi hovořili o spouštěcích okamžicích?“ položila mu Elle otázku. „Jak vyšinutá osoba prochází různými fázemi a nakonec dojde ke spouštěcímu okamžiku?“

„Jistě. Někdy se stane, že nestisknou spoušť a celý problém zmizí a nikdo se o něm nedozví. Ale jindy tu spoušť bez váhání stisknou.“

„Při četbě těch dopisů mi začalo být jasné, že pisatelka už prošla několika fázemi a blíží se ke spouštěcímu okamžiku,“ pronesla Elle. „Zda nakonec stiskne spoušť, to je jiná věc. Ale věřím, že je toho schopná.“

„Podle tebe to psala žena?“

„Téměř jistě. Nepovím ti přesně, z kterých pasáží na to usuzuju, ale mám neodbytný dojem, že to psala žena.“

Lucas podotkl: „Guvernér mi řekl, že ho oslovila žena ve středních letech a později taky muž mladší než ona a že si ti dva byli podobní jako matka se synem.“

„Jedna rodina – to by sedělo,“ souhlasila Elle. „Členové jedné rodiny mohou vytvořit něco jako kult s vůdcem a poslušnými stoupenci. Obvykle je to způsobeno velkým zklamáním a neúspěchem, který často oběti nezavinily.“

„Například?“ ozval se Lucas.

„Máme tady ženu, která tomu velí, takže... Představ si třeba rozvedenou matku, jejíž děti se těžce zraní při nehodě školního autobusu,“ začala Elle.

„Najednou se ocitne v roli pečovatelky na plný úvazek, což negativně

ovlivní její schopnost vydělat peníze na slušný život. Z dětí se stanou bezmocné závislé osoby, které by byly přítěží pro kohokoliv... Ta žena může mít přátele, od nichž očekává pomoc, ale celý problém je tak hluboký a neřešitelný, že se lidé od ní odvracejí. Celá rodina se kvůli tomu nešťestí ještě víc semkne a nakonec ti z toho vyjde zahořklá matka s beznadějně oddanými a psychicky i fyzicky závislými dětmi.“

„A může se stát, že matka svoje děti zabije,“ naznačil Lucas.

„Ano, k tomu může dojít, pokud se hněv obrátí dovnitř,“ řekla Elle. „Ale může se taky obrátit směrem ven. A v jaké formě, to závisí na intelektu a citovém stavu vůdkyně. Může jít o něco nespécifického, jako je tomu zde, kdy jí jde o změnu fungování celého světa. Ale také o zcela konkrétní cíl – vůdkyně vezme zbraň a zabije člověka, který nehodu zavinil, nebo pojišťováka, jenž jí nezaplátil to, na co údajně měla mít nárok. Anebo lékaře, který děti léčil, ale nevyléčil.“

„A koho mám teda hledat? ‚Zahořklá matka‘ mi moc nepomůže.“

„Víc ti asi neporadím, jenom tě chci upozornit, abys to rozhodně nebral na lehkou váhu. Ta žena je naštvaná na celý svět a brzy začne jednat. Je chytrá, ale ne geniální – odpovědi na své otázky čerpá z konkrétní, avšak omezené ideologie,“ prohlásila Elle. „Je dost inteligentní na to, aby tyto ideály vzala za své, jenže ne tak inteligentní, aby je prohlédla. Mohla by to být učitelka, ale zřejmě ne právnička, duchovní, policistka nebo novinářka. Není cynická ani příliš skeptická. Nemá příliš pochopení pro nuance, nevyzná se v situacích, v nichž neexistují žádné správné odpovědi. Věří na dobro a zlo, na dobré činy a zlé činy, mezi kterými vede jasná dělicí čára. Pokud by měla něco provést Bowdenové... z té představy se mi dělá úplně zle... považovala by to za pozitivní čin, za dobro. V žádném případě za zlo. Bowdenovou už nepovažuje za lidskou bytost – vidí v ní loutku, s níž manipulují zlé korporace a vládní síly.“

„Takže je to blázen.“

Elle se usmála do telefonu. Lucas měl ve zvyku všechno zjednodušovat. „Takový by byl můj profesionální úsudek. Ano.“

• • •

POZDĚ V NOCI se ozval Kidd.

Lucas se po večerním telefonátu s Weather natáhl na postel, vtom se mu však rozezvonil mobil a on ho ve tmě chvíli nahmatával.

„Promiň, že to tak trvalo, ale musel jsem trochu zapátrat po programech, který jsem potřeboval,“ omlouval se Kidd.

„A našels něco?“ zeptal se Lucas.

„Něco jo. Všechny zprávy byly odeslaný vždycky navečer z kaváren v Des Moines, Oskaloose a Ottumwě,“ vypočítával Kidd. „Když se podíváš na mapu Iowy, zjistíš, že tyhle města leží skoro v jedny lajně a Oskaloosa je uprostřed –“

„Počkej chvilku, najdu si to v iPadu.“ Kidd počkal, dokud Lucas neměl mapu Iowy před sebou. „Máš pravdu, skoro v jedné přímce. Napříč státem po hlavní silnici.“

„Jo. Vzdálenost z Des Moines na severozápadě do Ottumwy na jihovýchodě je sto dvacet kilometrů vzdušnou čarou a Oskaloosa leží zhruba uprostřed. Ten chlap –“

„Zřejmě je to žena,“ přerušil ho Lucas.

„No dobře. To by mě zajímalo, jak jsi na to přišel,“ utrousil Kidd. „Každopádně ta žena má zřejmě ponětí, jak se bezpečně chovat na internetu včetně toho, že by neměla posílat e-maily ze stejného místa. Není to tak, že by jenom zaběhla do nejbližší kavárny s wifinou a poslala je. Z toho usuzuju, že v žádným z těch měst nežije, ale zároveň nebydlí daleko od nich.“

„Je tu další možnost,“ přemýšlel Lucas nahlas, „že se nemůže na internet připojit z domu a ty zprávy zasílá, když k tomu má příležitost. Prostě z míst, kterými právě projíždí.“

„Za úvahu to stojí, ale ona vlastní notebook a často ho používá, což by svědčilo o připojení k internetu.“

„Asi jo. Tak pokračuj.“

„Můžu ti říct, že ty e-maily sepisuje velmi pečlivě na počítači Apple a používá k tomu starší verzi editoru Word pro systém Mac. Když má hotovo, zkopíruje text a vloží ho do e-mailového programu. Ale přesně ten počítač identifikovat nedokážu.“

„Takže notebook Apple a Word, to se bude hodit,“ uznal Lucas.

„To není všechno,“ pokračoval Kidd.

„Sem s tím.“

„Teď můžeme sklouznout k něčemu, co staromódní žalobci můžou označit za nelegální...“

„Já nejsem staromódní žalobce. Vždyť já ani nejsem policajt.“

„Dobrá. Google vyvíjí program rozpoznávání textu, díky kterému budou moct kontrolovat zprávy procházející přes Gmail a jejich další platformy a s poměrně velkou přesností srovnávat texty,“ popisoval Kidd. „V zásadě doufají, že pokud je nějaký člověk blázen do zbraní, šachu a člunů, pak každý když pošle z libovolného počítače kdekoliv kdykoliv zprávu na libovolnou stránku, budou to schopní rozpoznat a rychle tam vložit reklamu na zbraně, šachy a čluny.“

„To nejde nemilovat,“ řekl Lucas. „Zkrátka praví Američani.“

„No, a já... ehm, já si ten jejich program dneska na chvilku vypůjčil a prohnal jím ty e-maily, cos mi poslal. Nemám konkrétní jméno, ale mám pár organizací, ke kterým tahle ženská může příslušet. Jsou roztroušený po celém Středozápadě – v zemědělských oblastech – a používají stejné ideologické jazyky jako ona,“ uvedl Kidd. „Tři jsou v Iowě a zdá se pravděpodobný, že se zčásti překrývají. Nazývají se Pokroková lidová strana Iowy, Vlastenecká liga Isaaka Alfreda a ještě je tady skupina Prerijní bouře. Nikde jsem nenašel seznam jejich členů, ale mám na všechny tři kontakty. Jsou to malé organizace, největší úspěchy zažily v osmdesátkách a devadesátkách.“

„Kdo je to ten Isaac Alfred?“

„Byl to kluk z Mason City, co požádal o osvobození od vojenských služeb ve Vietnamu z náboženských důvodů, ale odvodní komise mu to zamítla. Takže ho odvedli a poslali do Vietnamu, kde sloužil jako úředník a měl neustále problémy, protože otevřeně mluvil o odboji. Armáda se ho chystala zabásnout a poslat domů, ale nestihla to, protože zahynul při raketovém útoku na jejich základnu. Tu skupinu založil jeho otec. Šlo v první řadě o protiválečnou skupinu, která se ale vyvinula v obecnější populistickou a aktivistickou organizaci, ale pak se něco zvrtno a postupně se vytratila.“

„Kidde, máš to u mě,“ děkoval Lucas. „A když mi ta jména a kontakty pošleš e-mailem, budeš toho mít u mě ještě víc.“

„Někdy si to vyberu,“ ujišťoval ho Kidd.

„O tom nepochybuju,“ prohodil Lucas. „Kdybys našel něco dalšího, zavolej mi.“

Než usnul, vzpomněl si ještě, jak mu Alice Greenová řekla: „Nemáš vůbec nic.“

Usmál se: neměla ani tušení, co má.

Pořád mu zbývali staří kamarádi a známí.

4

JEDNA HODINA PO PŮLNOCI, téměř zatažená obloha s nízko visícími mraky, vůně deště ve vzduchu. Místo: asfaltová silnice necelý kilometr od Westilu, sídla roty D 34. ženijního sboru Národní gardy. Reflektory bílého pick-upu byly jedinými světly v dohledu, snad až na několik vzdálených lamp ve vojenském objektu.

„A jsme tady,“ oznámila Marlys Purdyová přes rameno do zadní části kabiny vozu. Na nafukovací matraci tam ležel Cole a nohama svíral batoh. „Počkej, až auto zastaví.“

Marlys nešlapala na brzdu, jelikož nechtěla, aby ve tmě zazářila brzdová světla. Automobil nakonec sám zastavil a Marlys poručila: „Tak jdi,“ a Cole rychle vystoupil, nasadil si na záda batoh a skočil do příkopu. Zabořil se po kolena do bláta a na druhou stranu se přebrodil s nadávkami na rtech, jelikož mu zapáchající vodou nasákly boty a ponožky.

Cole měl na sobě maskáče, jaké se nosí při lovecké lukostřelbě, batoh se stejným maskováním a v ruce držel hydraulické nůžky StrongArm. Z bahnité vody se vyšplhal až k plotu, který přešel a zmizel ve vzrostlé kukuřici.

Jakmile auto odjelo, poprvé si uvědomil, jaká je ve skutečnosti tma. Neviděl ani vlastní ruce.

Marlys zastavila na další stopce, rozhlédla se v obou směrech šterkové silnice a pokračovala v jízdě nejprve městem a pak po dálnici číslo 80, až konečně zastavila u shluku levných motelů a dvou čerpacích stanic. Nechtěla, aby kdokoliv viděl její tvář, a tak zaparkovala na prázdném místě u jednoho z motelů a pohodlně se usadila.

Nemohla dělat nic jiného než čekat.

• • •

COLE POSTOUPIL o několik řad do kukuřičného pole a nasadil si přes obličej masku. Ne kvůli maskování – alespoň prozatím –, ale proto, aby mu listy nepořezaly tvář, až se bude prodírat mezi rostlinami. Snažil se být tak potichu, jak to jen šlo, ale jemu samotnému připadalo, že pilovité kukuřičné listy, které se mu zachytávaly do oblečení, vydávají až příliš velký hluk. Řádky kukuřice byly rovnoběžné se silnicí, a mohl se jimi tedy řídit: šel přímo na sever a dorazil ke šterkové silnici, kterou před chvílí křížovala Marllys.

Čekal ukrytý v kukuřici, poslouchal, zda neuslyší motor auta nebo nevidí světla reflektorů, pak opět přešel plot, po hmatu překonal příkop – tenhle měl suché dno – a přeběhl na opačnou stranu silnice. Tam s napřaženými rukama našel další plot a za chvíli už zase stál v kukuřičném poli, které končilo na okraji města u vyasfaltovaného prostranství kolem budovy Národní gardy.

Když se dostal k silnici, znovu se posadil a naslouchal zvukům. Nějaké k němu doléhaly ze spícího města – svist pneumatik vozu jedoucího po hlavní silnici, velmi vzdálený zvuk motoru, zřejmě z obilního sila, a tlumené burácení dopravy z mezistátní dálnice. Ve světle přicházejícím z opačné strany budovy také lépe viděl.

Cole byl plný úzkosti: ne vystrašený, ale napjatý. V sázce bylo hodně: celý jeho život.

VE ŠKOLE SE COLE v jednom kuse dostával do potíží. Jednou v sedmé třídě seděl v kanceláři zástupce ředitele a zaslechl, jak zástupce říká sekretářce: „Zase on. S tím klukem jsou jenom problémy. Vždyť se pere víc než Muhammad Ali.“

Sekretářka pronesla polohlasem: „Pšt, sedí vedle.“

Cole k úlevě všech předstíral, že nic neslyšel; ale slyšel všechno. A podobné věci slychal pořád dokola od okamžiku, kdy nastoupil do školky a jiný chlapec se na něj obořil: „Co tak vejráš?“ a Cole ho praštil do nosu.

Jediné místo, kde se cítil doma, tedy kromě domova samotného, byla armáda. Její pravidla byla hloupá, ale prostá a dodržovat je mu nedělalo

problém. Měl dobrou fyzickou, takže základní výcvik zvládl levou zadní, a poté co mu armáda zajistila školení pro řízení nákladního auta, stal se na několik let řidičem z povolání.

Irák byl ale něco jiného. Cole vyrůstal v úrodné krajině Iowy, jenže když se zadíval na poušť obklopující Bagdád, vyvstala mu na mysli pouze dvě slova: „Zasraná díra.“

Irák byl opravdu zasraná díra a za celou dobu nenastalo nic, co by změnilo jeho názor. Možná přece něco. Prošel také Kuvajtem, a když už nic jiného, tato země mu připadala ještě horší než Irák. Bylo vůbec možné, aby existovala zasraná díra light? Pokud ano, byl jí Irák.

Ačkoli v Iráku přišel ke zranění, jedno ho tam naprosto uchvátilo: odstřelovači. Na předsunuté operační základně, kde strávil většinu služby, měli čtyři snipery, na kterých ho nefascinovaly jejich nestandardní zbraně, ale hlavně postoj.

Ať už si o nich myslíte cokoliv, jedno je nepochybné – jsou to chladnokrevní zabijáci.

Řeknete jim, aby zabíjeli, a oni to udělají. S naprostým klidem: prostě to provedou.

To na nich obdivoval. To se mu zamlouvalo.

COLE STISKL na mobilu tlačítko rychlé volby a oznámil: „Jdu dovnitř.“

Marlys mu odpověděla: „Hlavně aby se ti nic nestalo.“

Cole v ruce potěžkal hydraulické nůžky StrongArm firmy Hurst, které si tajně vypůjčil od sboru dobrovolných hasičů. Sám byl členem sboru, měl klíče od hasičárny a nástroj vrátí ještě před rozbřeskem.

Natáhl si plastové rukavice a ještě chvíli poseděl a nechával sebou postupovat elektrizující pocity. Vydal se ven na misi, bojuje za dobrou věc. S cisternovými vozy plnými vysoce hořlavého paliva projížděl městy, která ovládala al-Káida, a teď se zase dostal do bojové zóny.

Tedy víceméně. Díky akci každopádně ustoupila bolest hlavy, provětral se mu mozek, viděl svět v jiném světle. To bylo víc, než pro něj kdy udělali v Úřadu pro záležitosti veteránů.

• • •

PARKOVIŠTĚ NÁRODNÍ GARDY osvětlovaly dvě lampy, obě na opačné straně budovy v blízkosti vjezdu. Překonal plot, avšak nezamířil přímo k budově Národní gardy, nýbrž k přístřešku v rohu parkoviště. Byl ukrytý za odstavenými vojenskými vozidly, ale ne úplně. Pokud by kolem něj někdo nečekané projel, zřejmě by Colea zahlédl, ačkoli měl na sobě maskáče.

Přístřešek byl uzamčený masivním visacím zámkem. Cole zapnul hydraulické kleště a zámek snadno přestříhl. Otevřel dveře a vstoupil dovnitř. Musel se shrbit, aby hlavou nenarážel do střechy. Pak za sebou zavřel a rozsvítil baterku.

Teď byl znovu neviditelný, alespoň zvenčí. Jestli ho někdo viděl vcházet... s tím už teď nic nenadělá.

„Potíš se jako prase,“ zamumlal si pod vousy. „A stejně tak smrdíš.“

Boty na tom byly ještě hůř, zapáchaly bahnem z příkopu u cesty.

PŘÍSTŘEŠEK BYL PRAZDNÝ, jen v podlaze spatřil poklop umístěný na třicetcentimetrovém soklu, který zabraňoval vnikání vody. Poklop byl také zajištěný visacím zámkem. I na něj použil hydraulické kleště, ale potřeboval na to víc času a několik pokusů. Když zámek s hlasitým zaduněním povolil, Cole ztuhl a zaposlouchal se. Nic se neozývalo – a uvědomil si, že co on považoval za hlasitý zvuk, zřejmě nebylo za stěnami přístřešku vůbec slyšet.

„Na co čekáš?“ zašeptal.

Poklop měl dvě madla, za která ho Cole uchopil a odnesl vedle betonového soklu. Otevřela se před ním dva a půl metru hluboká šachta s betonovými stěnami a žebříkem.

Cole se spustil dolů.

MARLYS SE ROZEZVONIL MOBIL. Jesse. Přijala hovor: „Ano, Jessi?“

„Kde jste?“

„Na nákupu ve Walmartu. Říkali jsme si, že si dáme něco na zub. Jsme u í-osmdesátky.“

„Já jsem už doma. Uvidíme se, až dorazíte.“